

νομίξη ὅτι παντοῦ βασιλεύει ἢ χριστότης, ἢ γνώσις καὶ ἢ καλαισθησία, διὰ τὰ προτεινῆ ἢ τὰ ἐπιδοκιμαζῆ μέτρον, τοῦ ὁποίου θὰ θαυμάσωμεν μετ' ὀλίγον τὰ ποτελέσματα, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν επικρατήσουν, ὡς εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν, δευτεροὶ σκέψεις σοφώτεραι.

Γρ. Ε.

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΑΔΕΛΦΕΣ ΤΗΣ ΓΙΟΡΚΗΣ

Διήγημα Κ. Ντίκενς.—Μετάφρ. Ξενιτεμένου.

Πρόλογος τοῦ Μεταφραστοῦ.

Ὁ Ντίκενς εἶνε στὴ γνώμη μου ἡ πιὸ χαριτωμένη μεγαλοφυΐα τῆς Ἀγγλίας. Ἡ συμπάθειά του στὰ ταπεινά καὶ δύστυχα πλάσματα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς φέρνει ἀπειρή συγκίνησι στὴν ψυχὴ. Ὑπῆρξε δυστυχῆς ὁ ἴδιος στὴν παιδική του ἡλικία, ὅπως μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ δῆ στὸν «Δαυὶδ Κόππερφελδ» του, ποῦ εἶνε εἶδος αὐτοβιογραφίας του. Καὶ ὅταν ἡ ἀπαράμιλλή του εὐφυΐα τοῦ ἔδωκε τὴ φήμη καὶ τὴ δόξα ποῦ τοῦ ἀνῆκε, δὲν ἄλλαξε τὰ αἰσθηματά του στοὺς φτωχοὺς καὶ ταπεινοὺς.

Κάθε του ἔργο φέρνει τὴν σφραγίδα τοῦ μεγάλου τεχνίτη, τοῦ δοκιμασμένου ἀνατόμου τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς, τοῦ ἀληθινοῦ φιλοσόφου ποῦ μελετᾷ κατὰ βάθος τὴν κοινωνία ποῦ ζῆ, εἰς ὅλας τὰς φάσεις τῆς, μετὰ ὅλα τὰ πάθη καὶ τὶς φιλοδοξίες τῆς, τὶς ριζωμένες προλήψεις τῆς μεγαλοσύνης στὸν κόσμον, καὶ ὅλα τὰ ἀνασκαλεῖ μετὰ τὴ λεπτή καὶ ἐπιδέξια του σμίλη, καὶ κτυπᾷ τὰ σάπια τῆς κοινωνίας, παρασταίνει βδελυρῆ τὴν κακία, καὶ αὐτὰ μόνο λάμπουν φωτεινὰ ἄστρα στὸν οὐρανὸ τῆς φαντασίας του, ἢ συμπάθεια, ἢ ἀγάπη, ἢ ἀρετὴ.

Ὅσα ἐγκάρδια γέλια σοῦ δίνει ἡ εὐφυΐα του σὲ κάθε σελίδα, σὲ κάθε γραμμὴ του, ἄλλα τόσα δάκρυα σὲ κἀμνεὶ νὰ χύνης ἀπὸ συμπάθεια στοὺς ἀγῶνας καὶ τὴ δυστυχία ποῦ βασιλεύει στὸν κόσμον, τ' ἄδικα ποῦ εἶνε ριζωμένα στὴν κοινωνία, ὅπου ἡ ἀρετὴ δὲν εἶνε κείνη ποῦ προοδεύει πάντα καὶ εὐτυχεῖ.

Ἄλλὰ δὲν εἶνε τὸ κοντύλι μου κατάλληλον νὰ κρίνῃ τέτοια μεγαλοφυΐα. Ὅτι λέγω δὲν εἶνε κρίσις γιὰ τὴν τέχνην του, γιὰτὶ γι' αὐτὸ χρειάζεται ἄλλη μεγαλοφυΐα, μόνο αὐτὸ ποῦ αἰσθάνεται ἡ δική μου καρδιὰ σὰν τὸν διαβάζω.

Εὐλογημένη νὰ εἶνε ἡ μνήμη σου, πνεῦμα ἀθάνατο, καὶ ἂν τὰ λόγια καὶ οἱ εὐχῆς ποῦ μᾶς ὑπαγορεύουν τὰ αἰσθηματά τῆς καρδιάς ἐδῶ κάτω στὴ γῆνίη μας κατοικία εὐρίσκουν ἀντίλαλο πάνω στὴν Οὐράνια πατρίδα, θὰ δέξεται μετὰ καλοδεκτὴ καρδιὰ τὴν ἀδολὴ εὐγνωμοσύνην μᾶς ξενιτεμένης ψυχῆς, ποῦ τῆς δροσοσταλάζουσαν βάλσαμον παρηγορίας τὰ γέλια ἢ τὰ δάκρυα ποῦ ζυπαῖ ἡ μεγαλοφυΐα σου.

Αὐτὸ τὸ παραμῦθι εἶνε μέσα στὸ «Νικόλα Νικλεμπή» του· αὐτὰ τὰ λίγα λόγια θὰ χρησιμεύσουν καὶ γιὰ τὸν ἐπιλογό του, ποῦ εἶνε μιὰ νόστιμη συνομιλία καὶ κρίσις γιὰ τὸ παραμῦθι τὸ ἴδιον.

Ἐνα ἀμᾶξι πηγαίνει στὴ Γιόρκη. Ἡ νύκτα ἦτο θεοσκότεινη καὶ τὸ χιόνι ἐσκέπαζε τὴ γῆ. Σ' ἕνα μίλι διάστημα ἀπὸ τὸν τελευταῖον σταθμὸν σπᾶει ἕνας τροχὸς καὶ τ' ἀμᾶξι ἀναποδογυρίζει. Οἱ ταξιδιώτες κτυπιένοι ποῖος ὀλίγο, ποῖος πολὺ, πηγαίνουν σὲ μιὰ ταβέρνα ποῦ ἦτο ἐκεῖ.

Ἦσαν διάφορα πρόσωπα μέσα σ' αὐτὴ τὴν συντροφία, χαρακτηριστὰ παραξένου ἀπὸ κείνους ποῦ μόνο τὸ κοντύλι τοῦ Ντίκενς εἴξερε νὰ ζωγραφίξῃ δὴ ὅμως μᾶς χρειάζεται νὰναφέρουμε γι' αὐτὸ τὸ παραμῦθι.

Ἐνας Κύριος, εὐθυμοπρόσωπος, μ' ἀρετὴν εὐφυΐα καὶ ὕψος ἀστεῖο.

Ἐνας ἄλλος ψαρμαλλῆς Κύριος, ποῦ εἴχε τὸ κεφάλι του σπασμένο ἀπὸ τὸ δυστύχημα· αὐτὸς

εἶνε ποῖο σοβαρὸς καὶ μελαγχολικὸς φιλόσοφος.

Ὁ εὐθυμοπρόσωπος προτείνει νὰ κάμουν ἕνα πῶντς ὥστε ποῦ νᾶλθη τὸ ἄλλο ἀμᾶξι ἀπὸ τὸν πλησίον σταθμὸν· στέκονται ὅλοι τριγύρω στὴ φωτιά, ὅχι καὶ τόσο ἄσχημα ὕστερ' ἀπὸ τὴν παγωνιά καὶ τὸ τουρτούρισμα ἀπάνω στ' ἀμᾶξι, καὶ συνομιλοῦν γιὰ διάφορα ἀντικείμενα καὶ γιὰ τὴ μητρόπολιν τῆς Γιόρκης, ὅπου ἐπήγαιναν.

Ὁ εὐθυμοπρόσωπος πάλι προτείνει ἂν ξέρῃ κανένας κανένα τραγοῦδι νὰ τὸ πῆ γιὰ νὰ περῶν ἡ ὥρα εὐχάριστα. Κανένας ὅμως δυστυχῶς δὲν εὐρέθη νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνην στὸ μουσικὸ του τάλαντο.

—Ἐπιτέλους, ἀδελφέ, λέγει ὁ εὐθυμοπρόσωπος κύριος, πέτε τοῦλάχιστον κανένα παραμῦθι.

Ὁ σοβαρὸς κύριος, ἀφοῦ πρῶτα ἐζήτησε ἀπὸ τὸν ἄλλο νὰ κάμῃ τὴν ἀρχήν, κ' ἐκεῖνος ἀπήντησε ὅτι θὰ πῆ τὴν ἱστορία του μετὰ τὴ σειρά του,

—Καλὰ, τοὺς λέγει, ἂς εἶνε! Φοβοῦμαι μόνο μήπως ἡ σειρά τῶν σκέψεών μου δὲν εἶνε κατάλληλη γιὰ ν' ἀλαφρύνῃ τὴν ὥρα ποῦ ἔχετε νὰ περάσετε αὐτὸ· ἀλλὰ τὸ φέρετε πάνω στοὺς ἑαυτοὺς σας οἱ ἴδιοι, καὶ θὰ κρίνετε. Μιλοῦσαμε γιὰ τὴ Μητρόπολιν τῆς Γιόρκης τῶρα ἀκόμη. Ἡ ἱστορία μου θάχῃ κάποιον ἀναφορὰ σ' αὐτὴ. Ἄς τὴν ὀνομάσωμε: Οἱ πέντε ἀδελφές τῆς Γιόρκης.

Εἶνε χρόνια τῶρα πάρα πολλά, —γιὰτὶ ὁ δέκατος πέμπτος αἰῶνας εἴχε μόλις δύο χρόνια σ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, καὶ ὁ Βασιλεὺς Ἐρρίκος ὁ τέταρτος ἐκάθετο στὸ θρόνον τῆς Ἀγγλίας, —ποῦ ἔξοῦσαν στὴν ἀρχαία πόλιν τῆς Γιόρκης πέντε ἀδελφές παρθένες, τὰ πρόσωπα τοῦ μῦθου μου.

Οἱ πέντε ἀδελφές ἦσαν ὅλες ἐξόχου καλλονῆς. Ἡ μεγαλύτερη ἦτο στὰ εικοσιτρία τῆς χρόνια, ἡ δευτέρη ἕνα χρόνο νεώτερή τῆς, ἡ τρίτη ἕνα χρόνο νεώτερη ἀπὸ τὴ δευτέρη, κ' ἡ τέταρτη ἕνα χρόνο νεώτερη ἀπὸ τὴν τρίτη. Εἶχαν ψηλὸ, παραστατικὸ ἀνάστημα, μετὰ μαῦρα μάτια σπιθόβουλα καὶ μαλλιά γαγάθη χρῶμα. Σεμνότη καὶ χάρις ἦτο σὲ κάθε κίνημά τους. Καὶ ἡ φήμη τῆς μεγάλης ὁμορφιάς τους ἦτο ξακουσμένη ὀλόγουρα σ' ὅλη τὴ χώρα.

Μὰ, ἂν οἱ τέσσερες μεγαλύτερες ἀδελφές ἦσαν ὁμορφες, πόσο ὠραία ἦτο ἡ νεώτερη, ἕνα ἀγγελικὸν πλάσμα δεκαεξὶ χρονῶν. Τὸ χαμοκκίτισμα στὸ μαλακὸ χνοῦδι τοῦ κροποῦ, ἡ τὸ λεπτὸ χρωματίσμα στὸ ἄνθος, δὲν εἶνε τελειότερο παρὰ ποῦ ἦτο τὸ ἀδερφωμα τοῦ ρόδου καὶ τοῦ κρίνου στὴ γλυκεῖα μορφή τῆς, ἡ τὸ βαθὺ γαλανὸ τῆς ματιᾶς τῆς. Τὸ κλῆμα, σ' ὅλη τὴν ὠραία βλάστησή του δὲν εἶνε πιὸ χαριτωμένο ἀπὸ τὶς ὠραίες πλεξίδες μετὰ πλούσια, μελαχρινὰ μαλλιά ποῦ παιζαν γύρω στὸ μέτωπό τῆς.

Ἄν εἶχαμε ὅλοι καρδιές σὰν κείνες ποῦ πάλλουν τόσο ἐλαφρὰ στὰ στήθια τῆς νιότης καὶ τῆς ὁμορφιάς, τί οὐρανὸς θὰ ἦτο αὐτὴ ἡ Γῆ! Ἄν, ἐνόσο τὰ σώματά μας γερνοῦν καὶ μαραίνονται, οἱ καρδιές μας μποροῦσαν μόνο νὰ κρατήσουν τὴν πρώτη νιότη καὶ δροσιά, τί θὰ μᾶς ἔκαμναν οἱ λύπες καὶ οἱ συμφορές μας! Μὰ ἡ ἀμυδρὰ εἰκόνα τῆς Ἐδὲμ ποῦ 'νε σφραγισμένη πάνω στὴν παιδικὴ ἡλικία, τρίβεται καὶ σβύνει στοὺς τραχεῖς ἀγῶνας

μετὰ τὸν κόσμον αὐτὸ· καὶ γρηγόρα ἐξαφανίζεται, πολὺ συχνὰ γιὰ νὰ μὴ ἀφήσῃ παρ' ἕνα μόνο ὀλιθερὸ κενὸ νὰ μένῃ.

Ἡ καρδιὰ αὐτῆς τῆς ὠραίας κόρης σκιρτοῦσε ἀπὸ χαρὰ κ' εὐτυχία. Ἀφωσιωμένη συμπάθεια στὶς ἀδελφές τῆς, καὶ μιὰ θερμὴ ἀγάπη σὲ κάθε ὠραῖο πρᾶμα στὴ φύση, ἦσαν τ' ἀγνότερα αἰσθηματά τῆς. Ἡ χαρούμενη φωνή τῆς καὶ τὸ εὐθυμὸ τῆς γέλιο ἦσαν ἡ γλυκύτερη μουσικὴ τοῦ σπιτιοῦ των. Ἐκείνη ἦτο αὐτὸ τὸ φῶς κ' ἡ ζωὴ του. Τὰ ὠραιότερα ἄνθη στὸν κῆπο τὰ καλλιεργοῦσε ἐκείνη. Τὰ πουλιὰ στὰ κλουβιά μέσα κελαδοῦσαν σὰν ἦκουαν τὴ λαλιά τῆς καὶ θλίβοντο σὰν ἔχαναν τὴν γλυκύτη τῆς. Ἀλίκη, ἀγαπημένη Ἀλίκη, ποῖο πρᾶμα ζωντανὸ μέσα στὴ σφαίρα τῆς γλυκεῖας μαγείας τῆς μποροῦσε νὰ μὴν τὴν ἀγαπήσῃ!

Τοῦ κάκου θὰ γύρευες τῶρα τὸν τόπον ποῦ ἔξοῦσαν αὐτὲς οἱ ἀδελφές, γιὰτὶ καὶ αὐτὰ τὰ ὀνόματά τους ἔχθησαν, καὶ σκονισμένες ἀρχαιολογίαις μιλοῦν γι' αὐτὲς σὰν γιὰ κανένα μῦθον. Ἀλλὰ ἔξοῦσαν σ' ἕνα σπιτί ξύλινο, —παλῆ ἀκόμη καὶ σὲ κείνον τὸν καιρὸ, —μετὰ μαλακίονα ἀπὸ χοντροσκαλισμένο δροῦζύλον, μέσα σ' ἕνα ὠραῖον περιβόλι περικυκλωμένο μ' ἕναν τοῖχον ἀπὸ ἄξεστες πέτρες, καὶ ἀπὸ κεῖ δὰ μποροῦσε ἕνας καλὸς τοξότης νὰ φτερώσῃ ἕνα βέλος στὸ Μοναστήρι τῆς Ἁγίας Μαρίας. Τὸ παλῆ μοναστήρι ἦτο στὰ καλά του τότες, καὶ οἱ πέντε ἀδελφές ποῦ ἔξοῦσαν ἀπὸ τὰ εὐφώρα κτήματά του, ἐπλήρωναν χρονιάτικον ἕνα τόσον στοὺς μαῦρους μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου, στὴν ἀδελφότητα τῶν ὁποίων ἀνῆκε.

Ἦτο ἕνα λαμπρὸ καὶ ἡλιακὸ πρῶν στὴν εὐχάριστη ὥρα τοῦ καλοκαιριοῦ, σὰν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μοναχοὺς φάνηκε ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα τοῦ μοναστηριοῦ καὶ διειθυνε τὰ βήματά του πρὸς τὸ σπιτί τῶν πεντε ἀδελφῶν. Ὁ οὐρανὸς ἀπάνω ἦτο γαλανός, καὶ ἡ γῆ κάτω ἦτο πράσινη. Ὁ ποταμὸς ἄστραφτε σὰν ἕνα μονοπάτι ἀπὸ διαμάντια στὸν ἥλιον· τὰ πουλιὰ κελαδοῦσαν ἀπὸ τὰ σιερὰ δέντρα, ὁ κορυθαλὸς ἐπετοῦσε ψηλὰ πάνω ἀπὸ τὰ κυματιστὰ στάχυα· καὶ τὸ βαθὺ βοῦισμα τῶν ἐντόμων ἐγέμιζε τὸν ἀέρα. Τὸ κάθε τι ἐφαίνετο εὐθυμὸ καὶ χαμογελοῦσε. Μὰ ὁ ὄσιος ἄνθρωπος ἐπερπατοῦσε σκυθρωπὸς μετὰ τὰ μάτια του γεμμένα στὴ γῆ. Τῆς Γῆς ἡ ὠραιότης δὲν εἶνε παρὰ μιὰ πνοή· καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε παρὰ μιὰ σκιά. Τὶ συμπάθεια ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ ἕνας ἅγιος ἱεροκῆρυξ μετὰ τὸ ἕνα ἢ τᾶλλον!

Μετὰ μάτια σκυφτὰ στὸ χῶμα τότες ἡ σκηωμένα τόσο μόνο ποῦ νὰ βλέπῃ στὸ δρόμον του γιὰ νὰ μὴ σκοντάβῃ στὰ ἐμπόδια, ὁ ὄσιος ἄνθρωπος προχωροῦσε ἀργὰ ὡς ποῦ ἔφθασε σὲ μιὰ μικρὴ πόρτα στὸν τοῖχον τοῦ περβολιοῦ τῶν ἀδελφῶν, καὶ ἀπὸ κεῖ εἰσῆλθε κλειοντάς τὴν κατόπιν του. Τὸ ψιθύρισμα ἀπὸ ἀπαλὲς φωνές σὲ συνομιλία, κ' ἕνα γέλιο εὐθυμὸ, ἔφθασε σ' αὐ-

τιά του πριν προχωρήσει βήματα πολλά· και σηκώνοντας τὰ μάτια του ψηλότερα από τὴν ταπεινὴ συνήθειά του, διέκρινε ὄχι σὲ μεγάλη ἀπόσταση τὶς πέντε ἀδελφές καθήμενες στὸ χορτάρι, μὲ τὴν Ἀλίκη στὸ μέσο, ὅλες νὰ ἐργάζωνται μὲ ἐπιμέλεια στὴ συνειθισμένη τους ἐργασία τοῦ κεντήματος.

— Χαίρετε, κόρες ὠραίες! εἶπεν ὁ ἀδελφός· κι' ὠραίες ἦσαν ἀλήθεια. Κι' ἕνας καλόγερος μποροῦσε νὰ τῆς ἀγαπήσῃ ὡς τ' ἀριστουργήματα τοῦ Πλάστη του.

Οἱ ἀδελφές ἐχαίρετῃσαν μὲ τὸ πρεπούμενο σέβας τὸν ἅγιον ἄνθρωπον, καὶ ἡ πρώτη τοῦ ἐγένεψε νὰ καθήσῃ σ' ἕνα χορταριασμένο καθίσμα, σιμά τους. Ἄλλ' ὁ καλὸς ἀδελφὸς κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ σωριάσθηκε κάτω σὲ μιὰ σκληρὴ πέτρα· καὶ σ' αὐτὸ χωρὶς ἀμφιβολία, θὰ χαίροντο καλοῦδεκτοι ἀγγέλοι.

— Εἴσαστε εὐθυμες, κορίτσια, εἶπεν ὁ μοναχός.

— Ἐρεῖς τί πρόσχαρη καρδιά πού ἔχει ἡ γλυκεῖα Ἀλίκη, εἶπεν ἡ πρώτη ἀδελφή, χαδεύοντας τὶς πλεξίδες τῆς κόρης πού χαμογελοῦσε.

— Καὶ τί χαρὰ καὶ εὐθυμία φυτρώνει μὲς τὰ στήθια μας, σὰν βλέπουμε ὅλη τὴ φύση νὰ χιτινοβολῇ σὲ λαμπρότη καὶ ἡλιολαμπή, Πάτερ, ἐπρόσθεσε ἡ Ἀλίκη καὶ ροδοκοκκίνισε ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ βλέμμα τοῦ ἐρημίτη.

Ὁ μοναχὸς δὲν ἀποκρίθηκε, ἐκτὸς μ' ἕνα σκύψιμο τοῦ κεφαλοῦ, κ' οἱ ἀδελφές ἐξακολουθοῦσαν τὸ ἐργόχειρό τους σιωπηλές.

— Ἀκόμη χάνετε τὶς πολυτίμες ὥρες, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ μοναχός, στρέφοντας στὴν πρώτη ἀδελφή σὰν πού μιλοῦσε, ἀκόμη χάνετε τὶς ὥρες τὶς πολυτίμες σ' αὐτὸ τὸ μάταιο τίποτις. Ἄλλοίμονο! ἀλλοίμονο! Γιατί οἱ λίγες φουσακλίδες στὴν ἐπιφάνεια τῆς αἰωνιότητος—ὄλο αὐτὸ πού ὁ οὐρανὸς ὀρίζει νὰ βλέπουμε ἀπὸ κεῖνο τὸ σκοτεινὸ βαθὺ ποτάμι— νὰ σκορπιῶνται τόσο ἀλαφρά.

— Πάτερ, ἀπήντησεν ἡ κόρη, παύοντας ὅπως καὶ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες, τὸ ἐργόχειρό της, προσευχηθήκαμε στὸν ὄρθρο, μοιράσαμε τὶς καθημερινές μας ἐλεημοσύνες στὴν ἀμπασιά, περιποιηθήκαμε τοὺς ἄρρωστους τοὺς χωρικούς, ἐγίναν ὅλες τῆς πρωϊνῆς μας οἱ δουλειές, ἐλπίζω πῶς τὸ ἔργο μας δὲν εἶνε κατηγορημένο;

— Για δές, εἶπεν ὁ ἀδελφός, παίρνοντας τὸν καμβὰ ἀπὸ τὸ χέρι της, ἕνα πολύπλοκο στρεφογύρισμα ἀπὸ ζιππασμένα χρώματα,

χωρὶς σκοπὸ ἢ τέλος, ἐκτὸς ἂν εἶνε προωρισμένο μιὰ μέρα γιὰ κανένα μάταιο στολίδι νὰ χρησιμεύσῃ στὴν περηφάνεια τοῦ ἀλαφροῦ καὶ σκοτισμένου φύλου σας. Ἡμέρα ἀπὸ ἡμέρα πέρασε πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἄσκοπο ἐργόχειρο, κ' ἀκόμη δὲν εἶνε μισοτελειωμένο. Ἡ σκιά κάθε μέρας πού φεύγει πέφτει πάνω στοὺς τάφους μας, καὶ ὁ σκόληκας χαίρεται σὰν τὸ βλέπη, νὰ ξέρῃ πῶς σπεύδουμε ἐκεῖ. Κόρες, δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ περνάτε καλλίτερα τὶς ἡμέρες πού φεύγουν;

Οἱ τέσσερες μεγαλῆτερες ἀδελφές κατέβασαν κάτω τὰ μάτια τους σὰν ντροπισμένες ἀπὸ τοῦ ὀσίου ἀνθρώπου τὴν ἐπιπλήξη. Ἄλλ' ἡ Ἀλίκη ὕψωσε τὰ δικὰ της καὶ τὰ κλινε γλυκὰ στὸν ἀδελφό.

— Ἡ ἀγαπητὴ μας μητέρα, εἶπεν ἡ κόρη— ὁ οὐρανὸς ν' ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴ της!

— Ἀμήν! ἔκραξεν ὁ ἀδελφός μὲ βαιθεῖα φωνή.

— Ἡ ἀγαπητὴ μας μητέρα, ἐτραύλισε ἡ ὠραία Ἀλίκη, ἐξόυσε σὰν αὐτὰ τὰ μακρινὰ ἐργόχειρα ἀρχίσαν, καὶ μὰς παρακάλεσε, ὅταν ἐκείνη δὲν θὰ ὑπῆρχε πειά, νὰ τὰ ἐργαζώμαστε μὲ ὅλη τὴ μετριοφροσύνη καὶ τὴν εὐθυμία στὶς ὥρες τῆς σχολῆς μας. Μὰς ἔλεγε πῶς ἂν σὲ ἀθῶα διασκέδαση καὶ μ' ἐργόχειρα περνούσαμε μὰζι αὐτὲς τὶς ὥρες, θὰ ἦσαν οἱ εὐτυχέστερες τῆς ζωῆς μας, καὶ πῶς ἂν ἀργότερα ἐμπαινόμασε στὸν κόσμον καὶ ἐμπλέκαμε στὶς φροντίδες καὶ τοὺς ἀγῶνάς του, ἂν μὰς δελέαζαν οἱ πειρασμοὶ του, καὶ μὰς θάμπωνε ἡ λάμπη του κ' ἐλησημονοῦμε τὴν ἀγάπη καὶ τὸ καθήκον πού ἔπρεπε νὰ δένη σ' ἁγίους δεσμούς τὰ παιδιὰ ἐνός ἀγαπημένου γονιοῦ, μιὰ ματιὰ στὸ ἐργόχειρο τῆς κοινῆς μας παρθενίας θὰ θύμιζε σκέψες καλές γιὰ περασμένες ἡμέρες, καὶ θὰ μιλᾶμε τὶς καρδιές μας σὲ συμπάθεια κ' ἀγάπη.

— Ἡ Ἀλίκη λέγει ἀλήθεια, Πάτερ, εἶπεν ἡ πρώτη ἀδελφή, λίγο περήφανα. Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ξανάπιασε τὸ ἐργόχειρό της, καθὼς ἔκαμαν κ' οἱ ἄλλες.

Ἔϊταν ἕνα εἶδος μεγάλου καμβὰ πού κάθε μιὰ ἀδελφή εἶχε μπροστὰ της· τὸ κέντημα ἦτο μιὰ πολύπλοκη περιγραφή, καὶ τὸ σχέδιο καὶ τὰ χρώματα καὶ τῶν πέντε ἦσαν τὰ ἴδια. Οἱ ἀδελφές ἔσκυψαν μὲ χάρη στὸ ἔργο τους, ὁ μοναχὸς μὲ τὸ πηγούνη στηριγμένο στὰ χέρια του, ἐκύταξε ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη, σιωπηλός.

[Ἐπεται συνέχεια]

Ο ΓΕΝΝΕΡ¹

ὦ, Γέννερ, κράτησε μὲ μιὰς τὸ χέρι!
Τί θέλεις, δύστυχε, καὶ τί ποθεῖς;
Τὸ κοφτερώτατο μικρὸ μαχαῖρι
Γιατί 'ς τὸ χέρι σου σφικτὰ κρατεῖς;

Μὲ θάρρος πέδμουτο, τί νᾶναι ἡ φήμη
Μέσα 'ς τὸν κόσμον μας τὸ μιστό;
Ἐμπρός 'ς τὴν ἐνδοξὴν τὴν ἐπιστήμην
Μισᾶς τὸ τέκνο σου τ' ἀγαπητό!

Ἐσὺ τὸ γέννησες, δὲν τὸ θυμᾶσαι;
Καὶ τώρα ὀλότρεμο σὺ τὸ θωρεῖς,
Τὴν ἀνθρωπότητα, σκληρὴ, λυπᾶσαι
Καὶ τὸ παιδάκι σου δὲν τὸ πονεῖς;

Τρέμει τὸ δύστυχο! σκληρὸ πατέρα,
Δὲ σοῦ σπαραξοῦνε τὰ σωθικά!
Ἄχ! δὲ θ' ἀγόραζες μ' ὅλην τὴ σφαῖρα
Ἀπὸ τὸ αἷμα του σταλαματιά.

Ἐ τὴν ἀνθρωπότητα, 'ς τὴν ἐπιστήμην
Κατὰ ἀκοίμητη καὶ συφορά,
Κατὰ ἀκοίμητη σ' αὐτὴ τὴ φήμην
Ὅπου σὰν ὄνειρο γλυκὸ περνᾷ.

Ἐμπρός του στέκεται κι' ἀναστενάζει
Παιδάκι ὀλόχαρο, ξανθὸ παιδί.
Γέρνει τὸ μέτωπο κι' ἀνατριχιάζει
Καὶ τὸν πατέρα του γλυκὰ θωρεῖ.

Σηκώνει τρέμοντας τὸ λευκὸ χέρι
Κι' ἀχνίζει, δβέννεται ἡ ὠραία μορφή,
Τὸ κοφτερώτατο μικρὸ μαχαῖρι
Κινιέται ἀπάνω του σὰν ἀστραπή!

Σαλεύει ὁ γέροντας, τρέμει ἡ ψυχὴ του
Καὶ τὸ μαχαῖρι του κρατεῖ γυρτό,
Κτυποῦν τὰ στήθη του, παύει ἡ πνοὴ του,
Τὰ μάτια ὑψώνονται 'ς τὸν οὐρανὸ.

Παγώνει τὸ αἷμα του κι' ἀνατριχιάζει,
Τρέμει καὶ δβέννεται σὰν τὸ κερί,
Ὁ κρύος ἰδρωτας παγώνει, στάζει,
Σὰ μαύρη θάλασσα δέρνει ἡ ψυχὴ.

Τὸ χέρι ὀλότρεμο γοργὰ νεκρόνει
Καὶ 'ς τὸ χεράκι του τὸ σταματᾷ,
Μὲ ἄγριο πρόσωπο τὸ ἀντισκῶνει
Καὶ τὸ μαχαῖρι του 'ς τὴ γῆ πετᾷ.

Ἐ τὴν ἀνθρωπότητα, 'ς τὴν ἐπιστήμην
Κατὰ ἀκοίμητη καὶ συφορά,
Κατὰ ἀκοίμητη σ' αὐτὴ τὴ φήμην
Ὅπου σὰν ὄνειρο γλυκὸ περνᾷ.

Γέννερ, τὸ τέκνο σου τ' ἀγαπημένο
Ὅλο φλογίζεται 'ς τὸν πυρετό,
Σῆκω τὸ μέτωπο τ' αὐλακωμένο
Καὶ στρέψε γρήγορα τὸν ὀφθαλμό.

Γέννερ, 'ς τὸ μάτι σου γελᾷ ἡ ψυχὴ σου
Καὶ τρέφεις μέσα σου χαρὰ κρυφῆ,
Τὸν κόσμον σώζοντας 'ς τ' ὠραῖο παιδί σου,
Πατέρας ἐγείνες σ' ὅλην τὴ γῆ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

¹ Ὡς γνωστὸν ὁ Γέννερ, ὁ ἐφευρέτης τοῦ κατὰ τῆς εὐλογίας ἐμβολιασμοῦ, ἐπειραματίσθη τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ τέκνου.

Ἀντιδαρθινισμός